

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobců: **a) X, b) Y**, oba zastoupení Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, č. j. 11 A 185/2019 - 41,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 5. 2020, č. j. 11 A 185/2019 - 41, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 9. 2019, č. j. MV-101091-3/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 16. 5. 2019, č. j. VS-5091/835.3/2-2017, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti celkem 35 093,80 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Marka Čechovského, advokáta.
- IV.** Žalobcům **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 6 000 Kč, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Marka Čechovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 9. 2019, č. j. MV-101091-3/SO-2019, žalovaný zamítl rozklad žalobců a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 5. 2019, č. j. VS-5091/835.3/2-2017 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo vyhověno žádosti žalobců o udělení státního občanství České republiky, a to v případě žalobce a) (dále též „žalobce“) z důvodu nezavršení integrace dle § 13 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státním občanství“), a v případě žalobkyně b) (dále též „žalobkyně“) z důvodu nesplnění podmínky trvalého pobytu

v délce 5 let na území ČR dle § 14 odst. 1 téhož zákona, která jí nebyla prominuta v návaznosti na neudělení státního občanství ČR jejímu otci.

II.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Městský soud v úvodu odůvodnění (body 19 - 33 rozsudku) uvedl, že ačkoli mezi stranami není sporu o tom, že žalobci z formálního pohledu splnili příslušné podmínky § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky (dále též „starý zákon o státním občanství“), nelze odhlédnout od skutkových okolností daného případu, a to že jsou *všichni tři nezletilí žalobci* vzhledem ke svému věku dosud značně závislí na svých rodičích, přičemž neprokázali hlubší a dlouhodobější vztahy k osobám mimo nejbližší rodinu. V odst. 34 městský soud uvedl, že neshledal důvodnými ani námitky formálně procesní. Výzvy vydané správními orgány měly v zásadě racionální jádro a nebyly zatíženy vadou způsobující nezákonnost rozhodnutí. V odst. 35 a násl. městský soud konstatoval, že ze správních rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že důvodem nevyhovění žádosti žalobce byl závěr o nedostatečném prokázání jeho pracovní integrace do české společnosti. Městský soud uvedl, že správní orgány zjistily, že žalobce je v ČR evidován jako osoba bez příjmů. To samo o sobě dle městského soudu nutně vede k otázce, z jakých finančních zdrojů žalobce čerpá prostředky nezbytné pro život svůj a své již čtyřčlenné rodiny. Zisk z pronájmu vlastního majetku nesevčí o pracovní integraci cizince do společnosti. Pracovní integrace žalobce tedy dle městského soudu neproběhla. K možnosti udělení státního občanství pouze žalobkyni městský soud uvedl, že tato byla vyloučena z důvodu zásady jednotného státního občanství v rodině. Městský soud uzavřel, že žalovaný správní orgán se dostatečným způsobem vyjádřil k argumentaci žalobců a své úvahy náležitě zdůvodnil. Žalobu žalobců proto jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz. a soud na něj pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Proti rozsudku městského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Předně namítli nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Městský soud namísto individuálního posouzení případu stěžovatelů do rozsudku pod body 19 - 33 zkopíroval doslovné znění bodů 23 - 28 a 30 - 38 rozsudku městského soudu ze dne 12. 9. 2019, č. j. 11 A 11/2019 - 37, týkajícího se skutkově odlišného případu žádosti tří nezletilých cizinců o udělení státního občanství. Nadto městský soud poukazovanou pasáž převzal včetně chybného uvedení starého zákona o státním občanství. Stěžovatelé dále namítli, že správní orgány dostatečně neodůvodnily názor, že u stěžovatele není završena integrace ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, a že je tento závěr správních orgánů v rozporu s argumentací stěžovatele a jím doloženými důkazy. Městský soud následně názor správních orgánů o nezavršené integraci toliko převzal. K pracovní integraci stěžovatel zopakoval, že je hudebním skladatelem „na volné noze“, přičemž své životní potřeby zajišťuje pronájmem nemovitostí. Uvedená činnost zahrnuje široké spektrum činností, během kterých jedná s množstvím osob, společností i státních orgánů, což zajišťuje hlubší integraci než běžná pozice řadového zaměstnance. Žalovaný ve svém rozhodnutí tuto argumentaci nijak nevyhodnotil ani nezohlednil. Rovněž městský soud tuto námitku nehodnotil. Stěžovatel dále rozporoval závěr správních orgánů o nezavršení sociální integrace. Zdůraznil, že v rámci svých podání popsal a doložil integraci do české společnosti. Má zde mnoho dobrých přátel, je součástí komunity sousedů, která spolu pravidelně tráví čas, navazuje sociální vztahy při rodičovských povinnostech spojených s aktivitami nezletilé dcery atd. Správní orgány však veškeré citované aspekty ignorovaly a omezily se na tvrzení, že završení sociální integrace nebylo prokázáno, neboť tato úzce souvisí s integrací pracovní. Soud následně tento zkratkovitý závěr přejal. Stěžovatel odmítl

pokračování

rovněž závěr správních orgánů o nenaplnění rodinné integrace odůvodněný tím, že nikdo z nejbližších rodinných příslušníků stěžovatele není občanem ČR. Stěžovatel poukázal na důvodovou zprávu k tomuto ustanovení, z níž se podává, že se nejedná pouze o rodinné vazby na občany ČR, ale že je nutné posuzovat také rodinné příslušníky v ČR (pouze) trvale pobývající. Dle stěžovatele jsou v jeho případě naplněna všechna tři hlediska integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství (pracovní, sociální, rodinná). Nadto z důvodové zprávy k citovanému ustanovení vyplývá, že k prokázání integrace postačuje naplnění pouze jednoho předpokladu. Stěžovatel dále odmítl odůvodnění neudělení státního občanství stěžovatelce (jeho nezletilé dceři). Stěžovatel se neztotožňuje ani s tvrzením žalovaného, že osud její žádosti musí sledovat osud žádosti jejího otce, tedy stěžovatele. Podle stěžovatele je třeba v každém individuálním případě hodnotit konkrétní skutkové okolnosti. Dále stěžovatelé poukazovali na procesní pochybení správních orgánů v průběhu řízení. Ty dle stěžovatelů opakovaně, nepřehledně, chaoticky (a po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí) vyzývaly k doplňování dokumentů, na základě kterých pak učinily závěr o neprokázání integrace a neudělily státní občanství. Městský soud pak tento jejich postup nesprávně potvrdil. Stěžovatelé uzavřeli kasační stížnost vyjádřením přesvědčení o nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti správních rozhodnutí i rozsudku městského soudu. Doplňili, že jsou si vědomi toho, že rozhodování o udělování státního občanství je výrazem státní suverenity. Nelze však připustit formalistické rozhodování porušující zásady správního uvážení, jak v nynějším případě učinily správní orgány. Stejně tak nelze přijmout postup městského soudu, který jejich rozhodnutí výše uvedeným (nepříléhavým) rozsudkem potvrdil.

IV.

[4] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost je důvodná.

[7] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

[8] Dne 22. 11. 2017 podal stěžovatel žádost o udělení státního občanství ČR, ve které požadoval udělit státní občanství pro sebe a svou nezletilou dceru (stěžovatelku). Stěžovatel má na území ČR povolen trvalý pobyt od 21. 8. 2006, stěžovatelka však až od 21. 1. 2015, pročež stěžovatel požádal o prominutí podmínky 5 let trvalého pobytu v případě stěžovatelky.

[9] Dne 16. 5. 2019 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, kterým žádosti stěžovatelů o udělení státního občanství nevyhověl. Odůvodnil, že nebyla prokázána dostatečná rodinná integrace stěžovatele, neboť jeho nejbližší příbuzní jsou cizinci bez občanství ČR. Rovněž pracovní integraci shledal správní orgán I. stupně nedostatečnou s tím, že je stěžovatel v posledních letech evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů, neboť bylo zjištěno, že nemá příjmy ani ze zaměstnání, ani z podnikatelské činnosti, ale pouze příjmy z pronájmu nemovitostí. Nedošlo ani k završení sociální integrace, neboť tato úzce souvisí s integrací pracovní, která byla u stěžovatele shledána nedostatečnou. Ze spisu ani nevyplývá, že by se stěžovatel podílel na fungování společnosti, účastnil se občanských sdružení, prokázal určitou míru svého zapojení do společenského života v ČR, přijal české kulturní tradice apod. Dle správního orgánu I. stupně je třeba stěžovateli poskytnout delší čas k integraci ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním

občanství. Doplnil, že nezletilá stěžovatelka nespĺňuje podmínku povoleného trvalého pobytu na území ČR nepřetržitě po dobu pěti let dle § 14 odst. 1 zákona o státním občanství. S ohledem na zásadu jednotného státního občanství v rodinně správní orgán I. stupně nezletilé stěžovatelce tuto podmínku neprominul.

[10] Stěžovatelé napadli prvostupňové rozhodnutí rozkladem, v němž označili napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, namítli nevypořádání se s doloženými doklady a vyjádřili přesvědčení o završení integrace do české společnosti. Stěžovatelovu integraci je třeba chápat v širším kontextu. Stěžovatel je hudebním skladatelem „na volné noze“, na území ČR však zajišťuje svoje potřeby pronájmem nemovitostí, přičemž již v průběhu správního řízení popsal svoje aktivity spojené s pronájmem nemovitostí, které svědčí o jeho pracovní integraci. K sociální integraci poukázal na aktivity provozované v komunitě sousedů z domu a dále na školní a mimoškolní aktivity nezletilé stěžovatelky, jichž se jako rodič účastní. Stěžovatel pak odmítl i závěr správního orgánu I. stupně, že v jeho případě nebyla naplněna ani rodinná integrace, neboť pro splnění této podmínky není nutno prokazovat pouze vazby na občany ČR, ale je třeba zohlednit i rodinné příslušníky na území pouze trvale pobývajících. Stěžovatel brojil rovněž proti neprominutí podmínky doby povoleného trvalého pobytu na území v případě stěžovatelky. Poukázal na její sociální integraci a odmítl absolutizaci zásady jednotného občanství v rodinně.

[11] Dne 27. 9. 2019 žalovaný podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Ve shodě se správním orgánem I. stupně shledal, že stěžovatelé neprokázali splnění podmínky ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Stěžovatel nemá vytvořeny žádné rodinné ani jiné vazby. Ohledně pracovní integrace se žalovaný ztotožnil s prvostupňovým orgánem, že tato integrace nebyla završena. Stěžovatel je v posledních letech evidován jako osoba bez zdanitelných příjmů, nemá příjmy ani ze zaměstnání, ani z podnikatelské činnosti, prokázal se pouze příjmy z nájmu nemovitostí, které staví na roveň úkonů a povinností vyplývajících ze zaměstnaneckého poměru či podnikatelské činnosti. Jinou pracovní činnost stěžovatel nedoložil. Žalovaný přisvědčil správnímu orgánu I. stupně i v tom, že stěžovatel neprokázal završení sociální integrace, která i dle žalovaného úzce souvisí s nedostatečnou pracovní integrací. Žalovaný současně uvedl, že nezpochybnuje sociální integraci stěžovatele z hlediska společenských vazeb prezentovaných v rozkladu. Dospěl však k závěru, že je nutné stěžovateli poskytnout delší čas k plné integraci. Žalovaný doplnil, že nezletilá stěžovatelka byla zahrnuta do žádosti stěžovatele, sdílí proto s ohledem na charakter společného řízení právní postavení stěžovatele a v souvislosti s ním byla rovněž zohledněna soudní judikaturou uznávaná zásada jednotného státního občanství v rodinně.

[12] Proti rozhodnutí žalovaného podali stěžovatelé žalobu, v níž setrvali na předchozí argumentaci, kterou dále rozvedli. Městský soud žalobu zamítl shora rekapitulovaným rozsudkem. Tento rozsudek pak stěžovatelé napadli shora rekapitulovanou kasační stížností.

[13] Nejvyšší správní soud předně souhlasí se stěžovateli, že městský soud v bodech 19 až 33 rozsudku zkopíroval doslovné znění bodů 23 až 28 a 30 až 38 rozsudku městského soudu ze dne 12. 9. 2019, č. j. 11 A 11/2019 - 37, týkajícího se skutkově odlišného případu žádosti *tří nezletilých cizinců* o udělení státního občanství, a to včetně chybného uvedení starého zákona o státním občanství. Uvedeným postupem městský soud nedostal požadavku na řádné odůvodnění svého rozhodnutí. Právo na řádné odůvodnění soudního rozhodnutí představuje součást práva na spravedlivý proces a je odrazem práva účastníka řízení uplatňovat návrhy a vyjádření, je pojistkou proti libovůli v rozhodování a je předpokladem uplatňování opravných prostředků, které právo dává účastníkovi k dispozici (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 - 123, dále srov. Kmec, J. Právo na spravedlivý proces, in: Kmec, J.; Kosář, D.; Kratochvíl, J.; Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 757 a násl.). Má-li být soudní rozhodnutí

pokračování

přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o konkrétních okolnostech dané věci (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01). Těmto požadavkům městský soud nedostál; odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku v této části neodpovídá skutkovým okolnostem projednávané věci, což představuje vadu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pro kterou je třeba rozsudek městského soudu zrušit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2020, č. j. 4 As 262/2020 - 68).

[14] Stěžovatelé dále poukazovali na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně. Zdejší soud předesílá, že otázkou přezkoumatelnosti správního rozhodnutí se musí jak krajský (městský) soud, tak Nejvyšší správní soud zabývat v kterékoliv fázi řízení, neboť na jejím zodpovězení je závislá možnost meritorního přezkumu. Nepřezkoumatelnost brání věcnému přezkumu a posouzení žalobních námitek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS, jakož i např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018 - 29). V případě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu je krajský (městský) soud povinen toto rozhodnutí v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ex offio bez jednání zrušit; naopak přezkoumá-li krajský (městský) soud rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítka účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námítku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námítkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítka jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[15] Právní úprava udělování občanství je obsažena v § 11 a násl. zákona o státním občanství.

[16] Dle § 11 zákona o státním občanství *o udělení státního občanství České republiky rozhoduje Ministerstvo vnitra.*

[17] Dle § 12 zákona o státním občanství *na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.*

[18] Podle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství státní občanství České republiky *lze udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska rodinného, pracovního, nebo sociálního, a splňuje ostatní podmínky stanovené v § 14.*

[19] Podle § 13 odst. 2 téhož zákona nelze občanství udělit *žadateli, který ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví, nebo majetkové hodnoty.*

[20] Podle § 14 odst. 1 státní občanství České republiky lze udělit, pokud má žadatel na území České republiky povolen trvalý pobyt ke dni podání žádosti nepřetržitě a) po dobu alespoň 5 let, b) po dobu alespoň 3 let, jde-li o žadatele, který je občanem státu Evropské unie, nebo c) po dobu, která společně s bezprostředně předcházejícím oprávněným pobytem na území České republiky dosahuje alespoň 10 let. Další odstavce § 14 pak vyžadují trestní bezúhonnost, znalost českého jazyka a českých reálií, plnění povinností vyplývajících z vybraných právních předpisů, povinnost prokázat příjmy a zdroje svých příjmů a nezatěžování sociálního systému.

[21] Kasační stížnost směřuje proti závěru správních orgánů o neprokázání integrace stěžovatele dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Stěžovatelé jsou názoru, že správní orgány dostatečně neodůvodnily závěr, že u stěžovatele není završena integrace ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství. Městský soud následně názor správních orgánů o nezavršené integraci toliko převzal a nevypořádal uplatněnou žalobní argumentaci.

[22] Komentářová literatura (Körbl, H. *Zákon o státním občanství České republiky. Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, 331 s., dále též jen „komentář“) k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství uvádí, že ačkoli je požadavek na integraci stěžovatele do zákona výslovně zakotven nově, již za účinnosti starého zákona praxe Ministerstva vnitra dospěla k požadavku na takovéto užší sepětí mezi žadatelem a českou společností při rozhodování o udělování českého občanství, a to i za pomoci odkazu na rozhodnutí Mezinárodního soudního dvora ve věci *Nottebohm*, dle kterého je třeba státoobčanský svazek chápat jako skutečný vztah (*genuine link*). K tomu viz i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 - 29, ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 As 32/2005 - 51.

[23] Uvedená judikatura i komentářová literatura se dále shodují na tom, že udělení českého občanství je výsledkem výkonu diskreční pravomoci (správního uvážení) ze strany Ministerstva vnitra. K rozsahu a požadavkům na diskreční pravomoc při rozhodování o udělení státního občanství komentář poukazuje na historický vývoj judikatury správních soudů i Nejvyššího správního soudu, která se ustálila na názoru, že diskreční pravomoc ani při rozhodování o udělení státního občanství neznamena neomezenou libovůli Ministerstva vnitra. Tuto tendenci demonstruje rozsudkem městského soudu ze dne 21. 12. 2015, č. j. 11 A 167/2014 - 24, z něž se podává, že „*stát prostřednictvím svých orgánů rozhoduje na základě zcela volné správní úvahy, zda cizinci státní občanství udělí či nikoliv. I v případě volného správního uvážení však správní orgán musí respektovat stanovené procesní postupy a základní právní principy správního rozhodování a jeho rozhodnutí musí být přezkoumatelné, aby byla vyloučena libovůle při rozhodovací činnosti správního orgánu. Správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (ustanovení § 78 odst. 1 SŘS). Jde-li, jako je tomu v daném případě, o zcela volné uvážení správního orgánu jako představitele suverénního státu, je třeba za meze správního uvážení považovat smysl a účel zákona o státním občanství a posoudit, zda správní uvážení je v konkrétním případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění.*“ (důraz přidán).

pokračování

[24] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje též na rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 5 As 9/2008 - 10, z něž se podává, že ze zákona o státním občanství plyne povinnost správního orgánu vést řádné správní řízení o žádosti splňující zákonem stanovené podmínky. V tomto správním řízení přitom musejí být dodržována žadatelova procesní práva, státní orgán musí při svém rozhodování postupovat v rámci zákona, jak plyne z obecného ústavního příkazu zakotveného v článku 2 odst. 3 Ústavy, a musí se vyvarovat diskriminace a libovůle. Na existenci subjektivního práva žadatele na řádný proces přitom nic nemění ani fakt správního uvážení, jež je správnímu orgánu v jeho rozhodování zákonem poskytnuto. K limitům správního uvážení pak zdejší soud v poukazovaném rozsudku konkrétně uvedl, že „*správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, (...) principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. (...) Libovůle při rozhodovací činnosti správních orgánů by totiž zjevně odporovala charakteru státní správy jako činnosti podzákonné a zákonem řízené. Rubem diskrečního oprávnění správního orgánu je povinnost volně úvahy užít, tedy zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění, a poté volným správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a mezí, které zákon stanoví, dospět při dodržení pravidel logického vyvozování k adekvátnímu rozhodnutí. Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu. Úkolem soudu není nabravit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nabravit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Nejvyšší správní soud tak, k otázce v projednávané věci zásadní, uzavírá, že i když správní orgán rozhoduje na základě volně správní úvahy, musí být jeho rozhodnutí přezkoumatelné a musí být zřejmé, že z mezí a hledisek správního uvážení nevybočil. I v těchto případech musí správní orgán respektovat stanovené procesní postupy i elementární právní principy správního rozhodování. Nezákonnost takového rozhodnutí pak může spočívat mj. v překročení nebo zneužití stanovených mezí správního uvážení (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.), nebo může být způsobena porušením procesních předpisů. (srov. např. rozsudek NSS 2 As 31/2005 ze dne 4. 5. 2006, 6 A 25/2002 ze dne 20. 7. 2006).“ (důraz přidán). Obdobně se Nejvyšší správní soud vyjádřil rovněž v rozsudku ze dne 24. 6. 2010, č. j. 5 As 73/2009 - 91, ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 142/2013 - 29. Přípustnost přezkumu všech rozhodnutí o neudělení státního občanství, s výjimkou těch, která byla vydána z důvodu bezpečnosti státu, ostatně konstatoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 2. 7. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 39/17.*

[25] Z judikatury dále vyplývá, že úkolem soudu není nahrazovat správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a plně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105, rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 As 47/2003 - 48 <http://www.nssoud.cz/>). Výkon správního uvážení nicméně musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 As 45/2019 - 28, týkající se obecně přezkumu správního uvážení, či rozsudek městského soudu ze dne 12. 10. 2018, č. j. 5 A 2/2018 - 56, týkající se přímo přezkumu správního uvážení v případě neudělení státního občanství, kterým městský soud zrušil správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost).

[26] Nejvyšší správní soud přisvědčil kasační námitce poukazující na nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů i rozsudku městského soudu z důvodu nedostatečného odůvodnění závěru o nezavršení integrace stěžovatele ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství.

[27] Závěr o nedostatečné pracovní integraci správní orgán I. stupně odůvodnil tím, že činnost související s nájmem nemovitostí, který je jediným zdrojem příjmů stěžovatele, nemůže napomoci začleňování cizince do struktur domácího obyvatelstva. Žalovaný doplnil, že tuto činnost provádí stěžovatel sám bez dalšího širšího propojení a sociálních vazeb na občany ČR prostřednictvím pracovního kolektivu. V tomto hodnocení se však nevyporádal s rozkladovou námitkou stěžovatele, že již v průběhu správního řízení popsal svoje aktivity spojené s pronájmem nemovitostí svědčící o jeho pracovní integraci, konkrétně zdůraznil pravidelný kontakt s nájemníky, řešení vyvstalých problémů s nemovitostmi, provádění jejich kontroly, účasti na schůzích vlastníků a družstva, řešení veškeré administrativy, kontakt s úřady atp. Nejvyšší správní soud shledává, že z napadených správních rozhodnutí není zřejmé, z jakého důvodu by popsané aktivity nemohly svědčit o jeho pracovní integraci do prostředí ČR. Pravidelný kontakt s nájemníky a dalšími osobami, provádění administrativních úkonů zahrnující kontakt s úřady či účast na schůzích představují aktivity, které bývají pravidelnou součástí pracovní náplně zaměstnaneckého poměru či podnikatelské činnosti. Nejvyšší správní soud považuje za relevantní rovněž poukaz stěžovatele, že uvedená činnost napomáhá i hlubší integraci do společnosti ČR více než práce v zaměstnaneckém poměru u krajanů (tj. osob stejné národnosti), u kterých cizinci v ČR často pracují. Jestliže správní orgány dospěly k závěru, že v případě stěžovatele tyto činnosti o pracovní integraci stěžovatele vypovídat nemohou, byly povinny tento svůj závěr náležitě odůvodnit, a to se zaměřením na vypořádání argumentace, kterou stěžovatel na podporu své námitky předestřel. Vedle pomnutí argumentace týkající se paralel mezi činnostmi souvisejícími s pronájmem nemovitostí a pracovním poměrem zdejší soud shledal, že se správní orgány nezabývaly ani stěžovatelovým uměleckým působením, konkrétně jeho činností hudebního skladatele (na základě které podle svých tvrzení získal finanční prostředky pro nákup předmětných nemovitostí, a může se díky tomu věnovat své umělecké činnosti). Stran hudebně skladatelské činnosti považuje soud za nutné předně uvést, že je obecně známo, že taková činnost nemusí probíhat v klasickém pracovním poměru (neuplatní se tedy na ni šablony typické pro klasická povolání, což má zcela jistě relevanci k možnostem pracovní integrace). Stěžovatel přitom uváděl, že skladatelskou činností se živil před příchodem do České republiky, přičemž se snaží v této oblasti prosadit i v podmínkách České republiky. Poukazoval na svou konkrétní činnost v této oblasti a její specifika (způsobená mj. odlišným kulturně společenským prostředím) a dokládal, že i přesto již dosáhl dílčích úspěchů v této oblasti. Vedle uzavření smlouvy o poskytnutí výhradního práva k hudebnímu dílu (s pražskou agenturou X) stěžovatel poukazoval např. na to, že složil hudbu pro výstavu X či pro českou módní přehlídku X. Ačkoli stěžovatel nedoložil, že by měl z této činnosti na území České republiky (prozatím) příjmy, nelze je bez dalšího zcela vyloučit z posuzování jeho pracovní integrace do českého prostředí. Uvedenými skutečnostmi se měly správní orgány důkladně zabývat a řádně vysvětlit, z jakého důvodu neshledaly splněnou podmínku pracovní integrace. Tomuto požadavku však nedostály. Nejvyšší správní soud současně zdůrazňuje, že žádným způsobem nepředjímá posouzení splnění podmínky pracovní integrace správními orgány v rámci jejich diskreční pravomoci. S ohledem na výše uvedenou judikaturu však musí trvat na požadavku řádného odůvodnění všech jejich závěrů, úplném a souhrnném posuzování všech zjištěných skutečností, resp. na důkladném vypořádání veškeré argumentace účastníka řízení. Městský soud pak ve svém rozsudku závěru správních orgánů bez dalšího přisvědčil, aniž by tento svůj postup jakkoli odůvodnil. Pouze uvedl, že „*získá z pronájmu vlastního majetku nesvědčí o pracovní integraci cizince do společnosti*“. Městský soud se však rovněž nijak nevyjádřil ke stěžovatelem akcentovaným aspektům, tedy ke konkrétnímu obsahu stěžovatelem vykonávané činnosti, který stěžovatel již v průběhu správního řízení popisoval, a nevyjádřil se ani ke stěžovatelově argumentaci ohledně podobnosti

pokračování

mezi jeho jednotlivými aktivitami a aktivitami vykonávanými v rámci pracovního poměru či podnikatelské činnosti. Nelze dále přehlédnout, že správní orgány stěžovatele považovaly za „osobu bez zdanitelných příjmů“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu příjmy z nájmu, které doložil daňovými priznáními, představují příjmy podléhající dani (§ 9 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů), kterou dle spisu i správních rozhodnutí stěžovatel řádně odvádí. Městský soud pak ve svém rozsudku uvedl, že je stěžovatel evidován jako osoba zcela bez příjmů a vznesl otázku, z jakých finančních zdrojů stěžovatel čerpá prostředky nezbytné pro život svůj a své již čtyřčlenné rodiny. O několik vět dále v rozsudku však již zároveň uvádí, že stěžovatel má příjmy z pronájmu vlastního majetku.

[28] Pokud jde o posouzení stěžovatelovy sociální integrace ve smyslu § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, správní orgány ve svých rozhodnutích shledaly její nezavršení z důvodu nedostatečné pracovní integrace dle téhož ustanovení. Vyjádřily názor, že sociální integrace úzce souvisí s integrací pracovní, přičemž tato nebyla u stěžovatele prokázána. Žalovaný ve svém rozhodnutí současně uvedl, že nepochybně sociální integraci stěžovatele z hlediska společenských vazeb prezentovaných v rozkladu. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že jednotlivé formy integrace jsou vzájemně provázány. Nesouhlasí však s kategorickým závěrem, že by v případě neprokázání pracovní integrace (kterou se správní orgány řádně nezabývaly - viz výše) již nebylo možno prokázat integraci sociální. K sociální integraci může zcela jistě dojít i jinak, než pouze při výkonu pracovní činnosti. Zde soud dodává i to, že podle výslovného znění § 13 odst. 1 zákona o státním občanství lze státní občanství udělit, pokud je žadatel integrován do společnosti v České republice, zejména pokud jde o integraci z hlediska *rodinného, pracovního, nebo sociálního*. V důvodové zprávě se pak k tomu uvádí, že ačkoliv ustanovení § 13 odst. 1 zákona o státním občanství dělí integraci do tří oblastí (rodinná, pracovní, sociální), pro závěr o naplnění podmínky integrace dle tohoto ustanovení postačuje prokázání integrace pouze v jedné oblasti. Důvodová zpráva k tomu uvádí, že „*vedle taxativně stanovených podmínek pro udělení státního občanství České republiky je do nové právní úpravy výslovně zakotveno to, že jako ke předpokladu pro udělení státního občanství bude ze strany ministerstva v řízeních o udělení státního občanství České republiky přiblíženo ke integraci žadatele do české společnosti, zejména pokud jde o integraci pracovní (uplatnění žadatele na trhu práce), rodinnou (intenzita a počet rodinných a osobních vazeb žadatele na státní občany České republiky, resp. jiné osoby trvale žijící v České republice) a sociální (např. podíl na fungování společnosti, činnost v občanských sdruženích, a míra jeho zapojení do společenského života, přijetí kulturních tradic). Všechny tyto skutečnosti mohou mít vliv při prokázání, zda osoby žádající o udělení českého státního občanství prokážou plnou integraci do české společnosti; ke prokázání integrace však bude postačovat naplnění i pouze jednoho předpokladu.“ (důraz přidán). Tento závěr ostatně vyslovil i městský soud ve svém rozsudku ze dne 12. 10. 2018, č. j. 5 A 2/2018 - 56. V nyní posuzovaném případě musí zdejší soud rovněž přisvědčit stěžovatelově námitce o rozpornosti závěrů správních orgánů ohledně stěžovatelovy sociální integrace. Správní orgány na jedné straně uznaly integraci stěžovatele „*z hlediska společenských vazeb*“, zároveň však vyslovily závěr o nezavršení sociální integrace na základě svého neodůvodněného názoru o podmíněnosti této integrace integrací pracovní (viz výše). Při posuzování stěžovatelovy sociální integrace se správní orgány nadto nezabývaly jeho tvrzenými vztahy s českými občany (přátelé, sousedé atp.). Uvedenými skutečnostmi se měly správní orgány důkladně zabývat a řádně vysvětlit, z jakého důvodu neshledaly splnění podmínky sociální integrace. Tomuto požadavku však nedostály. Nejvyšší správní soud i zde současně zdůrazňuje, že žádným způsobem nepředjímá posouzení splnění podmínky sociální integrace. Posuzování splnění této podmínky náleží správním orgánům. Aby však mohl soud jejich závěry náležitě přezkoumat, musí jejich závěry nalézt přezkoumatelný odraz v odůvodnění jejich rozhodnutí, přičemž se musí důkladně vypořádat s veškerou vznesenou argumentací účastníka řízení. Jinými slovy, i zde musí zdejší soud trvat na požadavku na řádné individualizované odůvodnění závěru ohledně sociální integrace stěžovatele při zohlednění všech relevantních skutečností a námitek účastníka řízení. Kasační soud dodává, že městský soud v nynějším případě závěry správních orgánů o nenaplnění požadavku sociální integrace z důvodu nezavršení*

integrace pracovní bez dalšího převzal, aniž by jakkoli reflektoval stěžovatelem poukazované skutečnosti stran sociální integrace. I v této části je proto jeho rozsudek zatížen vadou nepřezkoumatelnosti.

[29] Stran rodinné integrace stěžovatele správní orgány dovodily, že k jejímu naplnění nedošlo z toho důvodu, že nejbližší příbuzní stěžovatele jsou cizinci bez občanství ČR. Stěžovatel však i v tomto ohledu poukazoval na důvodovou zprávu k § 13 odst. 1 zákona o státním občanství, dle které je nutno při posuzování naplnění rodinné integrace posuzovat nejen to, zda má žadatel rodinné vazby na osoby disponující občanstvím ČR, ale že je nutno zohlednit rovněž osoby na území ČR *trvale pobývající* (viz citaci důvodové zprávy výše). Stěžovatel v tomto ohledu akcentoval mj. to, že žije na území ČR i s manželkou a dcerou (která chodí do české školy, věnuje se sportovní činnosti, kde si vytváří vazby na české občany, atp., což se může logicky projevit i ve vztahu ke stěžovateli). Uvedenými vazbami se však správní orgány při posuzování rodinné integrace dle § 13 odst. 1 zákona o státním občanství nezabývaly. Jestliže vazby na tyto rodinné příslušníky v případě stěžovatele nepovažovaly správní orgány za způsobilé prokázat naplnění rodinné integrace na území ČR, byly povinny tento svůj závěr řádně odůvodnit. Jelikož tak neučinily, zatížily i v tomto ohledu svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Městský soud se pak námitkou stěžovatele ohledně rodinné integrace stěžovatele rovněž řádně nezabýval.

[30] Nejvyšší správní soud považuje za nutné nad rámec uvedeného dodat, že ze spisu vyplývá jednoznačná snaha stěžovatele o vyhovění požadavkům zákona, resp. výzvám správních orgánů stran prokazování jeho integrace (§ 13 zákona o státním občanství). Stěžovatel řádně odpovídal na jednotlivé výzvy správního orgánu, ačkoli byly často nepřehledné (mnohdy až chaotické). Zároveň ve svých odpovědích vyjadřoval vůli doplnit další podklady, v případě, že by správní orgány shledaly jím zasláné podklady nedostatečnými. Na uvedené však správní orgány nereagovaly, a v navazujících výzvách (implicitně) potvrzovaly splnění povinností uložených výzvami předchozími, v důsledku čehož lze stěžovateli rovněž přisvědčit, že v něm vzbudily i dojem, že řádně splnil své důkazní povinnosti.

[31] Kumulace všech výše uvedených vad vede zdejší soud k závěru, že rozsudek městského soudu ani rozhodnutí správních orgánů nemohou obstát, a je třeba je zrušit a věc vrátit do stadia správního řízení. Zároveň však opakovaně zdůrazňuje, že žádným způsobem nepředjímá budoucí rozhodnutí správních orgánů. Jak bylo uvedeno shora, k rozhodování o udělení státního občanství je příslušný správní orgán (Ministerstvo vnitra), přičemž podle výslovné dikce zákona není na udělení státního občanství právní nárok (§ 12 zákona o státním občanství). I takové rozhodnutí však musí být výsledkem řádného správního řízení a jeho odůvodnění musí splňovat požadavky náležitého odůvodnění ve smyslu výše uvedené judikatury. Uvedeným požadavkům však rozhodnutí správních orgánů v nyní posuzované věci nedostála a městský soud je proto měl bez dalšího zrušit, což však neučinil (a sám se nadto dopustil řady pochybení). Vypořádávání dalších námitek je za uvedené situace předčasné a způsobilé zkrátit účastníky na jejich právech (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 19. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 18/04, a ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 103/2007 - 77).

[32] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí městského soudu, a pokud již v řízení před městským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí městského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by městský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2

pokračování

písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[33] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o náhradě nákladů v řízení o žalobě i o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé měli v řízení úspěch, mají proto právo na náhradu nákladů v plné výši.

[34] V řízení o žalobě stěžovatelé vynaložili na soudní poplatek 6 000 Kč. Dále mají stěžovatelé právo na náhradu nákladů právního zastoupení za dva úkony ve věci (sepis žaloby a účast na jednání) dle § 11 odst. 1 písm. d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“). Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, užitého na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, 3 100 Kč. V tomto případě se však snižuje o 20 %, tj. o 620 Kč za každý úkon, podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu, neboť se jednalo o společný úkon při zastupování více osob. Odměna tak činí 9 920 Kč za dva úkony provedené při zastoupení dvou osob. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč za každý ze dvou úkonů na úhradu hotových výdajů, tj. 600 Kč. Protože je advokát plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %). Celková částka náhrady nákladů v řízení o žalobě proto činí 12 729,20 Kč za právní zastoupení a 6 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, celkem tedy 18 729,20 Kč.

[35] V řízení o kasační stížnosti stěžovatelé vynaložili na soudní poplatek 10 000 Kč. Dále mají stěžovatelé právo na náhradu nákladů právního zastoupení za jeden úkon ve věci (sepis kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5, užitého na základě § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu, 2 480 Kč za jednu osobu. Odměna tak činí 4 960 Kč za jeden úkon provedený při zastoupení dvou osob. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu je třeba k ní přičíst 300 Kč. Protože je advokát plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %). Celková částka náhrady nákladů v řízení o žalobě proto činí 6 364,60 Kč za právní zastoupení a 10 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, celkem tedy 16 364,60 Kč.

[36] Celkem za obě řízení je tak žalovaný povinen zaplatit stěžovatelům 35 093,80 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelů.

[37] S ohledem na to, že stěžovatelé zaplatili nad rámec výzvy k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti ještě 6 000 Kč, rozhodl soud o vrácení uvedené částky stěžovatelům (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Uvedená částka bude stěžovatelům vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejich zástupce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2020

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu